

«...бо й наша Пасха, Христос, [за нас] принесений у жертву» (1-е до коринтян 5:7).

СИЛА ЄДНАННЯ

Газета Союзу Вільних Церков Християн Євангельської Віри України

Квітень 2009 р.

**ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!**

«Як прийдеш у землю, яку дав тобі Господь, Бог твій, і, зайнявши її, замешкаєш у ній, та й скажеш: «Поставлю над собою царя, як у всіх народів, що навколо мене», то поставиш над собою царем тільки того, кого Господь, Бог твій, вибере; з-поміж братів твоїх вибереш царя над собою. Не можна тобі поставити над собою чужоземця, який не з твоїх братів.

Тільки не буде він заводити собі багато коней і не вертатиме він людей до Єгипту, щоб можна було заводити багато коней; бо ж Господь наказав вам: «Більше вже не можна вам вертатись цією дорогою».

Так само не буде він заводити собі багато жінок, щоб серце його не відступило. Та й срібла і золота не буде він багато нагромаджувати в себе.

І коли сяде він на царському престолі, то мусить переписати собі цей Закон у книгу з тієї, що лежить перед священиками-левітами.

І буде вона в нього, і читатиме її він, поки життя його на світі, щоб учився боятись Господа, Бога свого, та щоб додержував усі слова Закону цього і сповняв ці постанови; щоб серце його не гордувало над братами його, і щоб не відступав він від заповіді ні праворуч, ні ліворуч, та щоб довго він царював, він сам і сини його, серед Ізраїля

(Повторення закону 17:14-20, «Біблія з коментарями», виправлений на урядований переклад П. Куліша, редакція В. Боєчко).

Коли ми Христа, а не себе самих проповідуємо

Вісті з Міжнародної пасторської конференції "БЛАГА ЗВІСТКА В ХХІ СТОРІЧЧІ" 2-6 лютого 2009 року, Поляна, Свалявський р-н, Закарпаття

«Бо ми не себе самих проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа...» (2-е до коринтян 4:5).

2-6 лютого 2009 року в містечку Поляна (Свалявський район, Закарпаття) відбулася Міжнародна пасторська конференція "БЛАГА ЗВІСТКА В ХХІ СТОРІЧЧІ", участь у якій взяли духовні лідери євангельських церков України, Росії, Республіки Білорусь, Узбекистану, Молдови, Польщі та Німеччини.

Так, протягом цих днів учасники конференції ділилися новинами в релігійній, політичній і соціальній сферах діяльності; а разом розкривали шляхи донесення Благої звістки до кожної не спасенної душі, акцентували увагу на якостях духовних лідерів в справі служіння Благої звістки, ділилися практичним досвідом свого послуху Благої звістки, вчили, як жити по її істині, перебувати в ній, нести, захищати, проповідувати та бути готовим постраждати за неї.

Основні питання, актуальні до піднятої теми, були розкриті на семінарах: "Пасторське служіння в сучасному суспільстві" (спікер: Михайло Паночко, Ст. єпископ церкви ХВЄ України), "Блага звістка і секуляризоване суспільство" (спікер: Федір Райчинець, проректор Магістратури УЄТС), "Збереження Біблійних принципів благовістя в ХХІ сторіччі" (спікер: Петро Коваленко, ст.пастор ХХЦ), "Церква ХХІ сторіччя як організм чи організація?" (спікер: Анатолій Глуховський, ректор УЄТС) та в промовах і проповідях

Павла Окара, Єпископа церкви ХВЄ Російської Федерації; Ніколая Стасилевич, заст. Єпископа церкви ХВЄ Білорусі; Іогана Прайсель та Валентина Ботте, Єпископів церкви ХВЄ Німеччини; Бориса Грисенко, равина Київської Єврейської Месіанської Громади (КЕМО); Олександра Зайцева, Єпископа та Сергія Вінковського, ст.пастора церкви ХВЄ з України та інших поважних учасників і гостей.

Слово Господнє містить все необхідне для життя, а "... як Бог визнав нас гідними, щоб нам доручити Євангелію, ми говоримо так, не людям догоджуючи, але Богові, що випробує наші серця" (1-е до солунян 2:4). Про те, як нести Благую звістку, доручене нам Євангеліє спасіння і життя, і йшлося на конференції в Карпатах. Об'єднанню євангельських лідерів для співпраці на шляхах Благовістя не могла зашкодити дрібна мжичка, яка завбачливо приховувала від гостей справжню красу гірських краєвидів, ніби вгадуючи, що на той час серця людей мають відкриватися назустріч єднанню у Дусі Святому. Та, зрештою, справедливо буде сказати, що хто з чим на серці прийшов в Дім молитви (там проходила конференція), той з тим і залишився: хто відкрив своє серце Слову, настанові, наверненню, почув його, прийняв і урозумів, той поїхав збагачений і оновлений, а хто мав інші думки на серці – залишився порожнім... "І сказав Він до них: Уважайте, що чуєте: Якою мірою будете міряти, такою відміряють вам, і додадуть вам. Бо хто

має, то дасться йому, хто ж не має, забереться від нього й те, що він має" (Від Марка 4:24,25).

Урочисте відкриття конференції відбулося ввечері 3 лютого 2009р. словом Павла Окара, начальствующого Єпископа церкви ХВЄ Російської Федерації. Незадовго до урочистостей ми зустрілися з Павлом Миколайовичем на порозі сиротинця "Віфанія" (один з об'єктів піклування В.Ф.Райчинець в Полянні) і на наше "як добралися?", у відповідь прочули: "В силі Бога!". Подумалося, як часто саме цієї сили і бракує творінню Господньому в щоденному ходженні, "А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком" (2-е до коринтян 9:8). Своєю промовою на конференції П.М. Окара розвинув свою думку далі, відзначаючи важливість визнання того, чого служителю бракує в служінні і, власне, саме цього і просити у Бога, просити про найважливіше і бути наполегливим в молитві: "І Я вам кажу: просіть, і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам!" (Від Луки 11:9). Коли людина має все, чого заманеться, вона далека від пошуків Бога. Але те, що потребує нинішній служитель, має лише Христос: "Шукайте отож Його Царства, а це вам додасться!" (Від Луки 12:31). Писання говорить християнам: "Ви світло для світу" (Від Матвія 5:14), "Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого,

що на небі" (Від Матвія 5:16). "Думаю, що коли християни будуть не тільки декларувати, а й жити по Євангелії – це і буде найактивнішим впливом та найбільшою євангелізацією, і, звичайно ж, відповідно на нужди багатьох людей добрим словом втіхи і батьківським наставництвом", – зазначив Павло Миколайович.

"Втратою зору страждає нинішній духовний лідер, і, почасти, багатьох може очікувати доля Каїна чи Самсона, бо користають силу Божу для себе", – з такої відвертості розпочав свою промову Михайло Паночко, Ст. єпископ церкви ХВЄ України. На семінарі ж розглядалася тема "Пасторське служіння в сучасному суспільстві". М.С. Паночко нагадав складові земного служіння Господа Ісуса Христа, як-то: вчення Христове, зцілення та звільнення, як зразка, залишеного благовісникам у Слові Божому для прийдешніх поколінь. Господь вчив своїм прикладом служити людям скрізь і будь-коли, постійно, кожному, не зважаючи на особу (Ін.4:5-26) у любові і милосерді, навчати можновладно в силі Духа, "а не як ті книжники". (Від Марка 1:22). Вчити і вчитися самим: у молитвах і постах, пам'ятаючи про те, що живемо перед лицем Господнім.

Промовець звернув особливу увагу на ті чесноти, без яких не може бути успішного служіння духовного лідера за нинішніх часів, щоб донести людям слово Благої звістки. Спікером було наголошено на важливості Богопізнання на

Закінчення. Початок на стор. 2

землі (Осії 4:1-2), а також у необхідності служителю бути в чистоті, не затмареним жадобою, збагаченням, бажанням слави та популярності, намаганням влади та першості, що призводить до розподілу та розколу в церкві.

Око, уста, серце, руки і думки служителя – все має бути чистим: **"Око твоє то світильник для тіла; тому, як око твоє буде дуже, то й усе тіло твоє буде світле. А коли б твоє око нездатне було, то й усе тіло твоє буде темне. Отож, уважай, щоб те світло, що в тобі, не сталося темрявою!"** (Від Луки 11:34,35) – нагадував доповідач. А за тим Михайло Степанович і радив Словом Господнім: щоб поправити зір, починати треба з чистосердечного покаяння – **"...а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити"** (Об'яв. 3:18). Заразом і застеріг від крайностей, щоб служителі водночас не зодягали окуляри: як "темні" (коли все навкруги – погано), так і "рожеві" (коли все навкруги – чудово, суцільне блаженство на землі без страждань та випробувань).

Зрештою, слово, мовлене до служителів, важливе і для кожного християнина, бо ж де, як не серед Божого народу, трапляються так звані "блукаючі святі", які ніяк не визнають влади і не можуть знайти собі "святую" церкву. А в наш час випробування свободою християнських громад вистає. Тож, слід кожному звернути свій погляд на свої шляхи, та попрохати у Господа: **"Дороги Твої дай пізнати мені, Господи, стежками Своїми мене попровадь, провадь мене в правді Своїй і навчи Ти мене, бо Ти Бог спасіння мого, кожен день я на Тебе надіюсь!"** (Псалми 24:4,5).

Далі було особливе слово від Бориса Сауловича Грисенко, равина Київської Єврейської Месіанської Громади (КЕМО), яке він промовив, було почуте багатьма. Тут, у Полянні, промовляло і величало Бога слово, даючи нову поживу духу у сприйнятті Євангелії, тривожачи душу сходженням любові, несучи нове завдання і горизонти служіння Благій звістці.

Багато віруючих, в тому числі і служителів, як зазначив Борис С. Грисенко, має духовні проблеми, корінь яких – анти-

семітизм. Але ж віруючі в Господа повинні розуміти ситуацію, в якій живуть, розуміти духовний клімат відношення до єврейського народу, бути реалістами і розуміти ті цілі, які ставить перед усіма віруючими Бог. Не можливо досягнути повноти в Тілі Христовім без єврейського народу. Антисемітизм же – прокляття, яке вражає кожного, хто злословить євреїв. Написано: **"І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе злословить, того проклинаю..."** (Буття 12:3). І коли ж той, що злословить, потрапить під прокляття, то яка тоді доля спіткає того, хто проклинає єврейський народ, не бачить його поруч себе серед віруючих Нового Завіту? Хочемо ми чи ні, згідні чи ні, буде так, як написано: **"Потому Ізраїлеві сини навернуться, і будуть шукати Господа, Бога свого, та царя свого Давида, і за останніх днів зтремтінням обернуться до Господа та до Його добра"** (Осія 3:4,5). І кожному, як на особистому рівні, так і в церкві, слід розібратися з тим, щоби питання антисемітизму і супроводжуваних його падінь і поразок, не стояло на його духовному шляху.

Велика кількість євреїв, чії батьки, діди і прадіди не приймали і відкидали Іешуа, побачать в Сині Божому, Спасителю, Господеві, Цареві, Істинному Богові Ізраїлю – Його Самого. **"А на Давидів дім та на єрусалимського мешканця Я виллю Духа милости та молитви. І будуть дивитись на Мене, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одинцем, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем"** (Захарія 12:10). І приймуть його, і зіллються з Ним, і стануть Його сім'єю назавжди. Неможливо повернення Господа без: **"Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки раз Я хотів позбирати дітей твоїх, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли! Ось ваш дім зостається порожній для вас! Говорю бо Я вам: Ви мене не побачите, аж поки не настане, що скажете: Благословенний, Хто йде в Господне Ім'я!"** (Від Луки 13:34,35). Подяка Господу за те, що Він відновлює єдину Богу сім'ю, а питання тільки в нашій особистій позиції по відношенню до виконання Божого Слова, яке

здійснюється в наш час і на наших очах.

Тривожними були звістки з країн співдружності. **"І що ще скажу? Бо не стане часу мені, щоб оповідати про ..."** (До євреїв 11:32) те, яке мали слово служителі з країн ближнього зарубіжжя: суспільство, яке не знає істини, у відповідь на запити душі запропонувало технічний прогрес. І нинішня молодь охоче підхопила це, віддаючи свою увагу, час і пріоритети новинам технічного прогресу, через що найчастіше поглинається ворогом. Духовне ж життя підлітками, натомість, не сприймається.

З інших країв доносяться звістки про те, що нинішнє служіння благовістя часто призводить до тюремних уз. Усюди пійма розраєм беззаконня наступає на бізнес, маніпулює свідомістю людей через ЗМІ. Все зазначене набуває рис останнього часу і поволі заволодує майбутні горизонти ...

Завершуючи цю розповідь, хочу зауважити ще про один відмінний від інших, світських конференцій, штрих цієї зустрічі: духовні лідери були запрошені в Карпати разом зі своїми помічницями – дружинами. Статечність та виваженість побожної жінки – повна протипага галасливим шукачам щастя, які, відсторонивши вчення Біблії і його фундаментальні основи, самотужки кинулися у пошуки "своєї долі", здобуваючи сумнівне лідерство.

На жаль, жінки того світу не знають, що лише тоді, коли Дух Святий присутній у шлюбі і є Його Творцем, жінки пізнають радість єднання в сімейній гармонії. Щоправда, за тієї умови, коли в сімейних стосунках буде ще присутня важлива складова, яка згідно вчення Слова Божого потребує зусиль від дружини: **"...дружини, коріться своїм чоловікам..."** (1-е Петра 3:1). У таких стосунках, коли дружина кориться своєму чоловікові (і що Богом було установлено для жінок), у сім'ї є сила у молитві, і немає нічого сильнішого, як це єднання перед Богом. Зрештою, у Бога не залишається без уваги ніхто: **"Дружини, слухайтеся чоловіків своїх, як лицю до в Господі! Чоловіки, любіть дружин своїх, і не будьте суворі до них! Діти, будьте слухняні в усьому батькам,**

бо це Господеві приємне! Батьки, не дратуйте дітей своїх, щоб на душі не впали вони!" (До колоссян 3:18-21).

Ми бачили приклад Анни Райчинець, і спостерігали на власні очі, як ця вмiла помічниця допомагає нести не легку ношу служіння своєму чоловіку. На конференції було достатньо гостей, і ще – дітки в сиротинці, та скрізь був лад, все відбувалося вчасно. До речі, це Боже подружжя виховало 5 синів та доньку, які служать Господу. Велике і любляче серце сестри Анни втішалося:

– Добре, що дощ, іде. Спокуси поблукати горами у молоді не буде, то й тішуся, що Слово Боже по вінця приймуть...

Отак життям своїм вони, дружини-помічниця, вчать молодих жінок, якою має бути дружина, мати, жінка, сестра: **"А окрасою їм нехай буде не зовнішне, заплітання волосся та навішання золота або вибрання одягу, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом. Бо так само колись прикрашали себе й святі ті жінки, що клали надію на Бога й корились своїм чоловікам"** (1-е Петра 3:1-5). Дяка Господу нашому за Його науку.

З чим приїхав кожен на конференцію, як відкрив своє серце Господу незалежно від свого духовного росту, як потребував благодаті і був спраглий духом, так і сповнився. Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне (Від Матвія 5:3), – каже Слово. Так, і Амін. Прославимо нашого Господа, **"Слово Христове нехай пробуває в вас рясно, у всякій премудрості. Навчайте та напоумляйте самих себе! Вдячно співайте у ваших серцях Господеві..."** (До колоссян 3:16). Добре, коли проповідник має слово від Бога і "повідь не в словах переконливих людської мудрости, але в доказі духа та сили" (1-е до Коринтян 2:4).

Що скажу наостанок? **"Щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі Божій!"** І хто вірить, хай скаже: **"Амін"**.

Світлана МИРГОРОДСЬКА, служіння милосердя і благодійності, ц. "Джерело життя", м. Івано-Франківськ

Самий полезний совет В ЖИЗНИ

Исходя из моего жизненного опыта, могу сказать, что очень редко советы, которые мы получаем в течение жизни, мы способны применить сразу же. Но в процессе жизни, многое из услышанного, прочитанного и увиденного, приживается в нашем разуме, становится привычным, и в дальнейшем приводит к положительным изменениям в самых разных сферах нашей жизни и деятельности.

Точно знаю, хотя и не помню, чтобы слышал о важности чтения в семье, от отца или матери. Мой отец читал много, читал всегда и читал везде. Иногда даже за едой. Верю, что это один из самых важных "советов", полученных мною в процессе жизни. Помню и высказывание, которое часто употреблял мой отец: "Точность – вежливость королей". Помню, и принял для себя высказывание матери, которое она повторяла полупуть-полусерьез отцу: "Ты иногда переживаешь и заботаешься о друзьях и сотрудниках больше, чем о домашних". Поэтому и я, скорее всего, стараюсь всегда действовать миром и "не сжигать" за собой мосты. Для меня важны друзья и внешние отношения. Только придя ко Христу, я узнал из Притч Соломона 18:24: "Если хочешь иметь друзей, будь дружелюбен".

В самые нелегкие, и в финансовом, в том числе, времена, я вспоминаю отношение моего отца и старшего брата к своему внешнему виду, как негласный совет или подсказку. Я всегда следил за чистотой одежды, опрятным внешним видом, обувью, запахом и прической.

И еще один урок, который я усвоил из примера своей семьи. Отец очень много лет проработал на одном месте. Видимо, и у меня (хоть мне это и не удалось, и я не стремился к этому) все-таки подсознательно выработалось уважительное отношение к месту своего проживания и работы. В Библии также содержится пожелание "благословлять город, в котором ты живешь".

Еще один немаловажный "совет", который я усвоил в своей жизни – не нужно бояться выглядеть глупо и задавать вопросы, "доставать" тех, у кого есть мудрость, опыт и знания. Это наиболее доступный метод расти и изменяться вместе с другими, идти по жизни вперед.

Ефим ФИНГЕРМАН

Я представляю вам беседу с человеком, которого знаю с 1980 года. Александр Калинович Вершигора – пастор Каменец-Подольской церкви "Христианин", которая является частью Союза Свободных Церквей Христиан Евангельской Веры Украины. История служения этой церкви началась с 1993 года с евангелизационного служения в педагогическом университете им. Огиенко, с группы студентов этого ВУЗа. В дальнейшем к общине присоединилось много курсантов Высшего Военного Училища им. Харченко. Целью основания этой церкви было желание созидания общины, куда после закрытого советского времени, могли бы свободно прийти и остаться люди, не имеющие предыдущего религиозного опыта. Семья Александра и Любви Вершигоры присоединилась к этой общине после покаяния в 1994 году. Через некоторое время Александр начал заниматься административным служением, и в 2000 г., по окончании курса заочного обучения в Украинской Евангельской Семинарии Богословия, был рукоположен на пасторское служение в церкви "Христианин".

– Одной из сфер деятельности церкви "Христианин" является информационно-евангелизационное служение. Как появилась идея его создания?

– В 2001 году Бог положил нам на сердце выпуск церковной газеты, чтобы посредством средств массовой информации распространять Евангельскую весть. Первый номер газеты был назван "Христианин". Но после определенного рассуждения мы изменили название на "Кифа". Это было сделано для того, чтобы не вызывать противления у различных людей, а наоборот привлечь внимание и заинтересовать. Слово "Кифа" хорошо известно христианам, тогда как для светских людей – это незнакомое название. Мы печатаем от 1000 до 2000 тыс. экземпляров и бесплатно рас-

Служение благовестия через СМИ

простраем ее в нашем регионе, в основном с помощью членов и прихожан церкви "Христианин". До сегодняшнего дня газета выходила четыре раза в год, тиражом от 1000 до 2000 тыс. экземпляров. Для ее распространения мы также используем газетные киоски, где граждане города вместе со своей покупкой при желании бесплатно получают и нашу газету.

– Что является приоритетом при подборе материала для выпуска очередного номера газеты?

– Основной приоритет в предлагаемых статьях – свидетельства членов нашей церкви, их друзей и знакомых в других городах и даже странах. Это реальность, которая через газету приходит к читателям. Хочется подчеркнуть, что наш особенный акцент на то, чтобы читатель осознал – то, что произошло в жизни этих людей, реально может произойти и в его жизни.

– Хотелось бы больше узнать о планах развития этого служения. Какой Вы видите газету "Кифа" в будущем?

– В наших планах перейти на ежемесячное издание газеты и увеличить тираж до 5 тыс. экземпляров.

– Следующий вопрос касается телевизионного служения. Как, когда и каким образом Вам удалось начать это служение? На какую аудиторию и регион оно направлено? Также, возможно, забегая вперед, хотелось бы узнать, какое количество людей имеет к нему доступ, с какой периодичностью передача выходит в эфир? Какова статистика этого служения, или другими словами, видимый и

невидимый результат: покаяния, исцеления...?

– По нашему глубокому убеждению Господь дает уникальную возможность использовать мощное оружие – средства массовой информации, в том числе телевидение. Это способ быстрого, доступного, наглядного и действенного влияния на восприятие реальности людьми непосредственно у них дома. Начиная с 2000 года, наши передачи, продолжительностью 30 минут, выходят в эфир каждую субботу и воскресенье, без единого пропуска за все девять лет. В следующем году будем праздновать десятилетие служения. До полумиллиона телезрителей Хмельницкой, Черновицкой областей и Молдовы имеют возможность смотреть наши программы. Мы ни разу не пожалели о том, что назвали нашу программу "Добра новина". Наоборот, учитывая, что в сегодняшнем телеэфире из 20 новостных и других программ, 15-17 негативных, наша программа привнесит положительное влияние в встревоженные умы людей.

Самым значительным осложняющим моментом за все годы этого служения были люди, часто свои, которые считали этот проект бесполезной тратой сил, времени, финансов. Но, скорее всего, через это проходят все, кто начинает и намеревается что-то делать. Вторая большая сложность появилась недавно в связи с постановлением о недопустимости иностранной речи на национальном телевидении. У нас есть много программ и материала на русском языке, а использовать их не можем. Что касается результатов служения, то могу отметить тот факт, что мы получаем много телефонных

звонков, откликов и пожеланий. Мы верим, что наш труд не тщетен, хотя в церковь через это служение пришло незначительное количество людей. Но я верю в него и Слово от Бога о том, что его плоды я увижу на небесах.

– В контексте нашей беседы хотелось бы так же узнать у Вас, какие еще служения и способы распространения вестей об Иисусе Христе применяются церковью "Христианин"?

– Мы стараемся во время празднований христианских и государственных праздников принимать участие в концертах, выступлениях, поздравлениях, которые проходят в нашем городе и регионе. Летом по субботам мы используем любую возможность выезжать в район и сельскую местность для развития служения. В нашей церкви есть участники городского хора ветеранов войны и труда "Квітка на камені", которые в День Победы и в другие праздники вместе со всем хором посещают с концертами населенные пункты, а затем свидетельствуют о Христе и приглашают к покаянию.

Так же у нас есть группа клоунов-профессионалов, которые также выступают с представлениями, собирая большое количество людей разных социальных и возрастных групп. Это особый вид служения, который вызывает восхищение и не является традиционным, но очень редко используемым. Даже девяностолетние люди со слезами на глазах свидетельствуют о том, что они так не радовались, не смеялись и не отдыхали последние 20-25 лет. Для кого-то, возможно, это соблазн, но наша группа клоунов "Арлекино" – один из самых действенных методов евангелизации. С полной ответственностью могу утверждать: в селах, в частности, в Старой Ушице, где мы проводим постоянную методическую работу по открытию церковной группы, никакие наши привычные церков-

ные методы не производят такого эффекта, как хор "Квітка на камені" или группа "Арлекино".

– Пастор Александр, что бы вы пожелали церквям, у которых пока не было возможности выпускать газету и использовать телевидение? Каким образом начать, продолжить и поддерживать эти служения для распространения евангельской вести об Иисусе Христе?

– Иисус говорит: "Се творю все новое...". Исходя из этого, нужно начать делать то, что вчера еще не делал. Конечно же, просить откровения и воли Божьей для принятия окончательного решения. Нет одинаковых методов для разных церквей и регионов. Главное, чтобы было видение и люди, которые будут его поддерживать. Найдите возможности и пути встретиться с руководителями вашего местного телевидения, кабельных сетей. Наш опыт показывает, что они часто больше нашего брата заинтересованы в новых программах и рубриках, интересных телезрителю. У них есть определенный процент времени в эфире, который может быть выделен для вас.

Да, за это нужно платить, но это того стоит!

– И в заключение нашей беседы, пастор Александр, есть вопрос, который возможно также волнует многих братьев: церковь "Христианин" не стала мегацерковью. Что же тогда помогает Вам оставаться верным служению СМИ так много лет?

– Можно долго говорить о важности и серьезности служения через СМИ, но мой ответ краток: начать, продолжать и не останавливаться, черпать силы и возможности в Духе Святом.

– Александр Калинович, благодарю Вас за эту беседу и желаю исполнения всего задуманного.

*Ефим ФИНГЕРМАН
для "Силы Єднання"*

Александр и Любовь Вершигора

Служение в педагогическом университете

Вісті з Житомирського Обласного Управління

Житомирського Обласного Управління

1. Петре Миколайовичу, нещодавно ви святкували десять років обласному управлінню, яке ви очолюєте від його початку?

Так, ми дійсно святкували, а скоріше, дякували Богу за те, що протягом десяти років Його милість була з нами та Його благословення над усім, що ми робили. Раніше існував центральний регіон, в який входили існуючі на той час церкви нинішнього Управління, проте десять років назад Бог поклав на серце створення Житомирського Обласного Управління. Тоді і було мене обрано спочатку Старшим пресвітером, а після закінчення реформування, на з'їзді 2000 року, затверджено Єпископом.

2. З чого ви розпочинали і скільки церков на сьогодні під опікою Управління?

Коли я прийняв служіння старшого пресвітера, а це був

Сім питань Єпископу Житомирського Обласного Управління СВЦХЄВУ Петру М. Залізному:

кінець грудня 1998 року, в нас було чотири церкви та християнське братство милосердя та добродійності "Ковчег". В лютому 1999 року приєдналися ще декілька церков Вінниччини. Бог благословив нас на відкриття нових церков, послав необхідних для цього служителів, і з Божою ласкою, на сьогодні ми маємо тринадцять церков на Житомирщині та шість церков на Вінниччині. А взагалі сьогодні під моєю опікою знаходиться двадцять п'ять церков.

3. Яка структура Управління?

На початку нашої діяльності структури, як такої не було, але Господь був дуже добрим до нас і попіклувався про те, щоб її створити. Пастори щомісяця почали збиратися на наради для того, щоб разом кликати до Господа та розглядати поточні питання, які виникали щодо служіння. Пізніше ми зрозуміли, що необхідно створити пресвітерську раду, яка буде нести відповідальність як перед Богом, так і перед людьми. Тоді ж були обрані помічники Єпископа з питань дитячого, молодіжного, жіночого, місійного, благодійного та

освітнього служіння. Сьогодні ця структура ефективно працює. Для кращого служіння церквам нещодавно були обрані Старші пресвітери по областях Управління. Запорука нашого успіху і в тому, що кожного місяця ми, як пастори та служителі, збираємося на молитву – і Господь благословляє нас. Один раз на квартал проходять наші з'їзди служіння, на які приїздять брати та сестри з різних церков Управління, а також гості, яких ми запрошуємо.

4. Нам відомо, що ви випускаєте свою газету, розкажіть про це детальніше...

Так, вісім років тому Бог полюбив нам на серце започаткувати свою газету. Ми були покірні Його голосу і розпочали щомісячний випуск газети "Євангельська нива". Було по-різному: були низини та підйоми, проте з Божою допомогою у світ вийшов і №100, і №101, і №102. Вісім років поспіль щомісячно виходить черговий номер газети, яку читають майже у всіх областях України. Газета покликана нести Благую звістку, висвітлювати життя

та новини нашого Управління.

5. Декілька слів про Інститут (Центр Християнської Освіти).

Майже всі наші пастори та служителі навчалися в Українській Євангельській Теологічній Семінарії в Пушці – Водиці, що в Києві. Для нас очевидною стала необхідність відкриття Центру Християнської Освіти, над чим ми свого часу і почали працювати. З Господньою ласкою, ми змогли відкрити школу, яку пізніше зареєстрували як Інститут (Центр Християнської Освіти). В Інституті ми маємо факультети, які готують наших братів та сестер для необхідного в церкві служіння. Сесії проводяться по суботах, що дає можливість студентам поєднувати і служіння, і роботу, і навчання.

6. Розкажіть про вашу благодійну діяльність і центр "Відкрите серце".

Бог допоміг нам створити цю благодійну організацію. Центр "Відкрите серце" розташований у мальовничому куточку Житомирщини, в

селі Озадівка, що поблизу Бердичева. Там ми придбали незавершені будівлі приміщень лікарні, будинку культури та торговельного центру. Частково реконструювавши приміщення лікарні під Благодійний центр, ми вже декілька років поспіль оздоровлюємо по чотириста дітей щоліта. До речі, якщо когось цікавить питання оздоровлення або відпочинку, будь ласка, звертайтеся.

7. На завершення, кілька слів про вашу бібліотеку.

П'ятнадцять років назад ми почали збирати, тобто купувати, різного роду християнську літературу. Завдяки цьому створили невеличку бібліотеку християнської літератури, і вже на сьогоднішній день вона нараховує більше п'яти тисяч книг. Бібліотека працює щодня в режимі звичайної бібліотеки, до якої може звернутися будь-яка людина і взяти не тільки книги, а також аудіо та відео касети, CD і DVD диски з відповідною інформацією та матеріалами.

Хочу наголосити, що у всіх відповідях я використовував займенник "ми", оскільки Бог дав нам чудову команду служителів, разом з якою ми й виконуємо Божу волю.

*Розмову вів
Володимир КЛИЩУК*

Щорічний дитячий фестиваль "Воскресіння Христа"

Десять років поспіль Житомирське Обласне Управління Союзу Вільних Церков Християн Євангельської Віри України проводить дитячі фестивалі "Воскресіння Христа". І того року також, після багатьох молитов та численних репетицій недільних шкіл, було прийнято рішення про участь у фестивалі. Близько сотні діточок недільних шкіл ретельно готувалися, щоб прийняти у ньому участь. І ось, довгоочікуваний день прийшов – дітки від трьох до чотирнадцяти років прибули до районного будинку культури повні сил та енергії з бажанням прославити Господа. На відкриття святкової про-

грами для привітання було запрошено помічника Єпископа з питань дитячого служіння Василя Олексійовича Юрчука, який відповідав за підготовку фестивалю. Закликати Боже благословення запросили Єпископа Петра Миколайовича Залізного. Чудово підготовлені дітки та гарно організована програма свідчили про те, скільки любові, сил та часу було вкладено для того, щоб ім'я Господнє було прославлене і звеличене. Дітки радісно вітали присутніх зі святом Воскресіння, співали пісень, розповідали вірші, представляли постановки, прославляючи Бога. Близько

трьох годин діти величали Воскреслого Ісуса, і після кожного виступу всім діткам дарували подаруночки з солодощами, з любов'ю приготовлені благодійною організацією "Відкрите серце". Завершуючи дев'ятий дитячий фестиваль "Воскресіння Христа", було згадано двадцять другу річницю трагедії на Чорнобильській атомній станції. Всі присутні схилили голови перед Господом Богом в молитві, а семеро служителів, присутніх в залі, піднялися на сцену, де була звершена молитва за наш багаторстраждальний український народ, молитва про те, щоб Господь зміцнив нашу землю і поблагословив наш народ. На завершення всі дітки та присутні в залі заспівали пісню "Боже, я молюсь за Україну" і були запрошені до святкового столу, де могли пригоститися солодощами, і радісно прославляючи Бога, повернутися до своїх домівок.

*Підготував
Віктор ВОЛИНЕЦЬ*

Милість Божа

Мене звали Таня, я відвідую церкву "Філадельфія" в селі Кашперівка. Хочу поділитися свідченням про велику милість та любов Божу, яку ми отримуємо. У свій час Господь відкрився мені та спас мене. Стараюся ходити перед Богом та виконувати Його заповіді. Я маю сина, який після одруження оселився за Житомиром. Ми постійно молимося за його родину. Невістці зробили операцію по видаленню щитовидної залози і категорично заборонили вагітніти. Проте вони – молода сім'я і дуже бажали мати діток. Два рази невістка вагітніла, але відбувалися зриви, і вона не могла виносити дитинку. Я звернулася до братів та сестер з церкви, прохаючи підтримати в молитві, і церква молилася. Прийшов час, і моя невістка завагітніла, а лікарі змусили її щомісяця їздити в Київ у клініку для нагляду.

Одного разу в неділю я просила церкву звершити молитву, оскільки в понеділок мій невістці потрібно було їхати до Києва на чергове обстеження, і церква ревно молилася, прохаючи у Бога милості та захисту. Вранці

невістка, з якихось причин, запізнилася на маршрутку, і дуже хвилювалася, що може запізнитися до клініки. Коли вона їхала наступною маршруткой, то поблизу Києва побачила, що попередня маршрутка, та, якою вона мала їхати, попала в ДТП і розбилася. Бог попіклувався, щоб вона не поїхала нею. Слава Богу, алілуя! За місяць до пологів лікарі наполягали, щоб місяць перед пологами невістка знаходилася під постійним наглядом лікаря в лікарні. Вони попередили про те, що вона не зможе народити самостійно, і буде необхідність робити кесарів розтин. Ми знову прохали церкву молитися за нас та просити Божої ласки, і Господь змілувався над нами, почувши молитви церкви. Наша невістка благополучно доходила свій термін, і коли прийшов час народжувати, її завезли в лікарню, де вона самостійно (без кесаревого розтину) народила здорового хлопчика вагою три кілограми та шістьсот п'ятдесят грамів. Слава Богу! Хлопчика назвали Богданом. Довіряйтеся Богові! Прославляйте Бога та служіть Йому, а Він буде піклуватися за вас та вашу родину!

Вісті з Житомирського Обласного Управління

Житомирського Обласного Управління

Собори наших душ

Зійшлися в часі три знаменні події в житті Петра Залізного, який щоденним укладом своєї кипучої діяльності несе людям високе і осяйне світло Господнього Слова: це і десять років його невтомної участі в діяльності Житомирського Обласного Управління Союзу Вільних Церков Християн Євангельської Віри України (далі – СВЦХЄВУ), і, одночасно, очільництва Благодійного відділу СВЦХЄВ України, і вихід у світ сотого номеру газети "Євангельська нива", редакovanого ним же впродовж восьми років її виходу у світ. По – друге, змайнуло 15 літ його вірної пасторської служби, а ще, по-третє, святкував Петро Залізний десятиріччя свого служіння Богу та людям, як Єпископ Вінницький та Житомирський! Ось вони ті три зорі, що засяяли одночасно в його розбуреній життєвій круговерті. А він, як мовиться, залишається воістину невтомним на службі добру і правді!

Принаймні заважко віднайти на Україні такий регіон, де б не знали благодійність цього великодушного пастора людських душ. Бо він не тільки повсякдень несе світло Євангельської ниви в людські серця, а й сприяє багатьом знедоленим і бідним реальною допомогою. Через його очільництво Благодійного відділу СВЦХЄВ України проходять різного роду надходження гуманітарних вантажів, дбайливо зібрані людьми з різних куточків світу, які бажають поділитися з тими, хто потребує допомоги, щоб ті не старцювали світом. Але такого роду поміч знедоленим і тим, хто опинився за межею бідності, – це лише одна сторона доброчинності Петра Залізного, котрий у день урочистого відзначення подій, котрі зійшлися на часі, мав про що звітувати перед велелюддям, котре зібралося до Бердичева з різних куточків держави.

Адже в служінні Петра Залізного є і чимала просвітницька діяльність. Її теж свого часу відчули в багатьох регіонах, і не лише Вінничини чи Житомирщини, бо якраз сюди, в силу його діяльності, як обопільного Єпископа, найчастіше завертають стежки-дороги. Щоб залишатися більш точнішим у посланні на його діяльність, то варто, чи не найперше, сказати про його співпрацю з освітніми навчальними закладами. Руку його сприяння добре знають, як уже означувалося вище, повсюдно. Але зараз хочеться зацентрувати увагу більше на тому, що зроблено цим очільником благодійницької місії для житомирчан та вінничан. Так, скажімо, тільки до Погребищенського району на Вінничині через відділ освіти ним направлено сотні підручників і посібників з християнської етики та світогляду для старшокласників. Вдячні йому за різностороннє сприяння і учні Вищого професійного училища №42, а також студенти тутешнього медичного коледжу...

Дуже відродно було бачити на вшануванні ювіляра переважно молодих за віком людей, а також численний гурт студентів, котрі прибули з Української Євангельської Теологічної Семінарії разом зі своїм вищим духовним наставником – ректором Семінарії, першим заступником голови СВЦХЄВ України, доктором служіння Анатолієм Глуховським. З Києва, а якраз з відти вони прибули до Бердичева на торжество, привезли однодумці не тільки щирі вітання Петру Залізному, а й букети троянд і свою щирю любов до людини,

яка відкрита подати руку допомоги кожному студенту.

Розділити спільну чашу душевної радості з Петром Залізним прибули до Бердичева й інші поважні гості з далеких і близьких куточків України та зарубіжжя. Зі словами щирих вітання зверталися до іменинника трьох поважних подій, у його послужній іпостасі, Єпископ Західного Регіонального Духовного Центру "МАРАНА-ФА" Юрій Музика, що прибув з Івано-Франківська; член редколегії видання "Світло воскресіння" Михайло Лапченко... Квіти і Подяку за плідну співпрацю на ниві благодіяння, щирю відданість справі милосердя та любов до ближнього вручили ювіляру від Житомирського Обласного Фонду Милосердя і Здоров'я тамтешні посланці. Зворушливі слова вдячності Петру Залізному адресували цього дня члени Союзу інвалідів Бердичева, не забули його добротворення і члени Житомирського товариства людей з вадами слуху.

Про всі ці та багато інших благодіянь, гідних високого слова, говорили на врочистостях з на-

годи віншування трьох осяйних зір, що нараз спалахнули в його кипучій діяльності, ділилися своїми роздумами щодо подальшого розвитку доброчинної місії, котра вже зажила собі доброї слави по всіх-усюдах України. Приємно було свідкувати цього дня вельми зворушливу церемонію рукопокладення на служіння Старшого єпископа по Житомирській області пастора Олексія Забеліна. Цього підвищення духовного сану по Вінницькій області був також удостоєний Валерій Бабій, а по Полтавській області – Андрій Зібров. Щирі вітання звучали в цей день в адресу новопризначених, а високий і поважний гість із Києва, ректор згаданого вище духовного навчального закладу, доктор служіння Анатолій Глуховський вручив новопомазанникам євангельської віри найкоштовніші в їхньому житті подарунки – новесенькі, шойно з друкарських машин, оригінальні своїм дизайном видання, українськомовні книги Святого Письма, з яких вони черпають світлу мудрість життя.

Едуард ПОДІЛЬСЬКИЙ,
засл. журналіст України

Газетне служіння

Газетне служіння. Що це? Хто ці люди? Яким чином вони служать? Кому вони служать? Навіщо вони це роблять? Такі і багато інших питань виникає в людей, коли вони чують про газетне служіння. Сьогодні ми хочемо розповісти про нього та про людей, які так старанно його виконують. З ласки Божої, уже вісім років поспіль виходить щомісячна газета "Євангельська нива", мета якої – донести до читача блага вістку та інформувати про все, що відбувається в церквах Житомирського обласного управління Союзу Вільних Церков Християн Євангельської Віри України. Газета друкується тиражем дві тисячі примірників, половина якого розповсюджується через наші церкви, розсилку на сотні адрес майже у всі області України на прохання наших

читачів. Приблизно вісімсот примірників наше газетне служіння роздає в міській і районній лікарнях, а також в госпіталі для інвалідів Великої Вітчизняної війни щомісяця. Якщо говорити мовою цифр, то за вісім років виготовлено і розповсюджено сто номерів газети по дві тисячі примірників, що складає разом двісті тисяч примірників. З них приблизно сто тисяч примірників розповсюджено через наші помісні церкви, двадцять тисяч примірників розіслано через пошту, майже вісімдесят тисяч примірників розповсюджено за даний період нашим газетним служінням.

Задіяні в газетному служінні люди доброї волі, зрозуміло, що це народжені згори християни, які люблять людей і бажають донести їм Благую звістку – звістку спасіння. Вони знаходять час для того, щоб прийти і відвідати хворих зі словом втіхи та підбадьорення. Це наші брати: Володимир Кліщук, Руслан Головинський, Михайло Ганчаренко, а також сестри: Віра Залізна, Катерина Оніщук та інші. Оскільки газета друкується на пожертви і розповсюджується безкоштовно, то і працівники газетного служіння ніякої платні не одержують, а роблять це благодіно. Тож нехай Господь щедро благословить всіх, хто розповсюджує газету "Євангельська нива" та всіх хто її читає.

Розмова з президентом Бердичівського загону міжнародної місії "Гедеон" Василем О. Юрчук

1. Василю Олексійовичу, як давно існує місія "Гедеон"?

Загалом міжнародній місії "Гедеон" вже більше ніж сто років. І весь цей час були ті, хто служили, розповсюджуючи Нові Заповіти. На території бувшого Радянського Союзу місія "Гедеон" розпочала свою діяльність у 1989 році. Перший загін було створено в Молдові, а потім і в інших регіонах, спочатку – в великих містах, а потім і в менших населених пунктах.

2. Які цілі та завдання ставить перед собою місія?

Завдання міжнародної місії "Гедеон" полягають в виконанні Великого Доручення нашого Господа: "Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів..." (Мат. 28:19-20). Наша мета – принести Слово Боже у всі навчальні заклади, готелі, лікарні та військові частини. Загін міжнародної місії "Гедеон" в Бердичеві розпочав свою діяльність в середині 1992 року.

3. Наскільки великий колектив Ви очолюєте?

На мою думку, це невеликий, але сильний колектив: дев'ять братів та сім помічників. Бог допоміг моему попередникові підібрати людей, котрі присвятили себе служінню. Це люди

які знаходять час, щоб зібратися для спільної молитви, для того, щоб вирішити куди підемо на розповсюдження, іншими словами, щоб допомогати один одному служити Богу.

4. Хто фінансує Вашу працю?

Тільки Господь-Бог. Чомусь багато людей вважає, що оскільки місія "Гедеон" – міжнародна, то і фінансується вона із-за кордону. Це хибна думка. Кожен член місії сплачує внески – за них і покриваємо витрати. Іноді звертаємося до церков і просимо допомоги, а Міжнародна місія "Гедеон" в повному обсязі забезпечує нас безкоштовно Новими Заповітами.

5. Що потрібно, щоб стати членом місії?

Щоб стати членом Міжнародної місії "Гедеон", потрібно обов'язково належати до якоїсь із протестантських церков, тобто бути членом помісної церкви, любити Господа, мати бажання служити Богу, служачи людям, а також бути жертвеним.

6. Що Ви побажаєте читачам?

Шановні читачі газети "Сила єднання", бажаю Вам Божого благословення, миру, радості, щастя і всього, що самі собі бажаєте. Нехай Господь щедро поблагословить Вас!

Розмову вів Роман ОСТАПЧУК

Кем и когда было начато служение церкви "Голгофа" в г. Киев?

Служение церкви началось, мы верим, по воле Господа в 1992 году после евангелизации миссионеров Свенсона и Карлсона. Евангелизационные служения проходили в течение трех дней по вечерам в Доме культуры авиазавода. Приходили и калялись люди, приглашенные самым разнообразным образом. Это было время особенного пробуждения, которое пришлось на 1990-1993 г.г. Материнской церковью, которая организовала эти служения, была церковь ХЕВ на Брусиловской, ныне "Ковчег". После первых дней трое братьев из церкви на Брусиловской взяли на себя ответственность за новую церковь. Первое время, кроме трех служителей, церковь начали посещать пять человек. Но когда есть Божья воля и труд людей, происходит чудо спасения – к церкви начали прилагаться люди. Через год у нас уже было около 60 прихожан, посещающих церковь. Они и стали основным костяком церкви "Голгофа".

– Как церковь "Голгофа" стала тюремной?

Что касается тюремного служения, то в 1994 году, во времена, когда тюрьмы были закрыты для христиан, произошло настоящее чудо – Бог открыл для нашей работы двери тюрьмы строгого режима в пос. Буча Киевского района. Первый человек, с которым мы начали общение, был родственником нашей прихожанки. Он интересовался вопросами христианства, хотя в то время он еще не был христианином. Около года длилась переписка с этим человеком, вокруг которого потихоньку начали собираться другие заключенные, и организовалась группа.

Мы написали в соответствующие инстанции письмо-просьбу о разрешении посещения тюрьмы, а группа заключенных, со своей стороны, обратилась с просьбой к администрации тюрьмы о необходимости этих встреч для восполнения их духовных потребностей. И вот, под воздействием обращений снаружи и изнутри, с конца 1994 года начались регулярные служения в этой тюрьме. Администрация тюрьмы была не очень рада, так как это создавало ей дополнительные заботы: запустить нас и выпустить, наблюдать за соблюдением режима, предоставлять помещение для встреч.

Где-то через год, когда на встречи собиралось до 15 заключенных, мы обратились к администрации с просьбой

о выделении постоянного помещения. Мы гарантировали, что при этом церковь "Голгофа" берет на себя обязательство, своими силами сделать это помещение пригодным для церковного служения. Для этих целей нам было выделено разрушенное

помещение, но не для христиан. И человек, возможно, последний раз в жизни имеет возможность услышать о Христе и получить спасение. Бучанская тюрьма состоит из 7 локальных более малых и закрытых зон. Больница одна из них. Она

больше, так как посеяно было много. Абсолютное большинство из них, конечно, иногородние.

– Хотелось бы у Вас узнать, каким образом Союз СЦХЕВУ через служение церкви "Голгофа" участвует

еще плана на месяц, ты не знаешь, что делать сегодня. Если нет плана на год, ты не знаешь, что делать сегодня. Ваши планы?

Однозначно, в наших планах нет сокращения этого служения, но только его развитие. Не всегда это зависит от нас. От Господа, от властей, от количества посвященных служителей, от финансов и т.д. В наших планах – развивать служение в семьях или семьям осужденных. Дело в том, что, согласно нашего законодательства, жена осужденного может за время, в которое он отбывает наказание, развестись с ним без его ведома и выписать из квартиры. Поэтому работа с теми, кто имеет на осужденного обиду, от кого натерпелись, кого "вычеркнули" из своих планов на будущее – необходима. Очень важно показать изменения, которые произошли после покаяния и спасения сына, мужа, отца, брата. В молитве мы получили понимание, как пойти в семье, где 60-70% братьев имеют проблемы.

Мы верим, что планы на это служение будут расширяться. Ведь мать, пожилая женщина, которая может и не дожидаться своего сына, уходит в вечность, простив его.

В тюрьме есть Дом молитвы, семь служений в течение недели, аудио- и видео-информация, спутник, свои проповедники, встречи со служителями реабилитационных центров, куда после освобождения могут прийти вчерашние заключенные. Чего еще желать?! Однозначно – примирение в семьях и светском окружении осужденных, возможный их приход к Господу через спасение.

– Спасибо, пастор Евгений. И, в завершение сегодняшней беседы, Ваши пожелания читателям газеты "Сила Единения", вашим коллегам, братьям, сестрам, служителям? Возможно, эта газета попадет в тюрьму, возможно, ее прочтут на сайте Союза.

Очень хочется пожелать всем, чтобы негативное отношение к бывшим заключенным изменилось хотя бы на заинтересованное. Бог простил их и принял! Христос пришел спасти погибшее, а большинство считает их людьми "третьего сорта". Это и пожелание, и просьба, и мольба. Мы открыты общаться, сотрудничать и поделиться опытом со всеми, кто захочет его у нас получить. Присоединяйтесь к этому служению.

Мир и милость всем вам от Господа нашего Иисуса Христа!

«Голгофа» тюремная

Интервью с пастором Евгением Дмитриевским, церковь «Голгофа», г. Киев

помещение – пристройку к тюремному клубу. Мы взяли за это предприятие и с Божьей помощью сделали невозможное. Уже через одиннадцать месяцев Дом молитвы был готов для служений. Это было свидетельством и помощью для администрации, т.к. средства и материалы пришли из внешнего мира, а трудиться на строительстве те братья, которые стали частью тюремной церкви.

Четырнадцать лет церковь "Голгофа" несет свое служение в Буче. Если когда-то мы крестили до двадцати человек каждое лето, то сейчас мы радуемся семи. Но надо отметить, что служение в узах имеет свою специфику. Дело в том, что в тюрьме есть, так называемая, текучка: одни садятся, другие выходят. Это непрерывный процесс. Сроки заключения начинаются с пяти лет и заканчиваются пятнадцатью. Но в этом есть и благо – большее количество заключенных имеют возможность услышать Евангелие и соприкоснуться в самом необычном, по их пониманию, месте, с церковным служением.

Тюрьма в Буче отличается от всех остальных тем, что на ее территории расположена областная тюремная больница, куда привозят тяжелобольных заключенных из других тюрем Украины умирать. Братья-служители тюремной церкви имеют возможность посещать больных, что есть служением и свидетельством, т.к. в этом месте понятие "служить" кому-то счи-

тается унижением, но не для христиан. И человек, возможно, последний раз в жизни имеет возможность услышать о Христе и получить спасение. Бучанская тюрьма состоит из 7 локальных более малых и закрытых зон. Больница одна из них. Она

– Есть несколько вопросов в контексте нашей беседы. Первый: есть ли у вас статистика о том, сколько людей покалось и приняло водное крещение за время служения церкви "Голгофа"? И, возможно, самый болезненный вопрос: сколько из братьев, которые вышли на свободу через 5, 10 или 15 лет адаптировались в обществе и стали частью поместной церкви? Есть ли у Вас с ними связь?

Да, конечно. Очень хочется увидеть не только посев, но и плоды. Есть у нас и статистика. Обычно, все осужденные, которые попали на богослужение считают своим долгом хотя бы видимо покаяться. Зная специфику этого учреждения, мы понимаем, что достаточно тяжело сохранить состояние покаяния: осознать, отречься и не возвращаться к прошлому. Мы считаем плодом тех, кто начал посещать богослужения, остался в церкви, прошел определенный христианский путь и заявил о своем желании принять водное крещение. Это никогда никому не предлагалось как нагрузка. И только после водного крещения мы считаем, что этого человека можно занести в некий реестр плодов Божьей работы. Таких мы насчитываем 317 человек за четырнадцать лет служения "Голгофы в узах". Это то, что считаем мы. Возможно и, скорее всего, их

в тюремном служении, и помогает ли вам членство в этом союзе финансово, материально, литературой и т.д.?

Мы, как часть Союза, всегда в первую очередь обращались в Союз. Особенно это было актуально в начале нашего служения. Сейчас мы часть наших нужд восполняем через Международную миссию тюремного служения. Союз же, как участник этого служения, вносит жертвования для развития миссии.

Мы были бы признательны Господу, если бы со временем пришла возможность помочь каждому брату или сестре, которые выходят на волю, помочь хотя бы в оформлении документов для жизни в обществе (начиная с паспорта). Иногда это занимает продолжительное время и связано со значительными финансовыми расходами. И, возможно, какое-то первое пособие для тех, кто освобождается.

Дело в том, что в несколько последних лет при освобождении из мест лишения свободы, человек на руки получает только справку об освобождении и билет стоимостью в две гривны на электричку до города Киев. И все... Многие дальше Киева не уезжают. Попадают на элементарной краже продуктов питания или того, что можно продать и купить еду. По статистике Департамента 75-80% "выходцев" из тюрьмы в их числе.

– Один из постулатов менталитета: если ты не име-

Австралия–Украина: кто для кого является краем земли?

Руди Реп в Украине

– **Добрый день, Руди, когда вы познакомились с Украиной, Семинарией и Киевом? Что или кто побудил Вас приехать к нам?**

– Около шести лет назад я познакомился со служением Семинарии благодаря Джой Грейтс, которая рассказала о нем и предложила послужить учением "Ключи жизни" в Украине. Мой ответ был положительным. Затем, во время приезда Анатолия Глуховского в Австралию, мы встретились с ним в Мельбурне и имели возможность общаться на разные темы. Он попросил меня встретиться с Советом Попечителей Семинарии.

Так, 5 лет назад, мы приехали в Украину и встретились с важными людьми. Было решено, что Алан Майер и мы, как его команда, приедем в Украину с обучающими семинарами-тренингами по консультированию и душепопечительству. После их проведения мы получили множество положительных отзывов, и пообещали, что каждый год будем их проводить. И с тех пор мы стараемся исполнять наше обещание.

– **В этот приезд в Украину Вы с командой послужили многим церквам в различных регионах Украины. Расскажите, пожалуйста, где вы были, что делали? Что получилось, что не получилось?**

Служение в Украине

Три недели назад по приезде мы сразу же отправились в Красный Луч, где мы уже проводили ряд семинаров и получили приглашение на продолжение сотрудничества в этой сфере. И в этот раз мы провели целую неделю благословенных семинаров-тренингов и не в одной, а во многих церквах.

Три года назад Анатолий Глуховский познакомил нас с церковью в городе Комсомольск, и в этот раз мы также имели возможность посетить ее для служений. После этого мы отправились в Каменец-Подольский. Это было наше первое посещение Западной Украины. У нас был прекрасный тур по городу, и мы познакомились с несколькими церквами этого города. Надеемся, что это не последний наш приезд в Каменец-Подольский. После этого мы провели семинары в Пуща-Водице и договорились о сотрудничестве с участниками из г. Львов.

Поэтому мы думаем над продолжением нашего служения в Украине и сотрудничестве с церквами.

– **Что из того, что Вы делаете в Украине восхищает вашу команду, и что бы хотелось сделать еще?**

Я думаю, что больше всего восхищает изменение и рост людей. В каждый следующий приезд мы видим положительную динамику изменений. И уже в таких городах как Красный Луч очевиден плод наших предыдущих служений. Это всегда приятно наблюдать. Мы путешествовали и служили во многих странах СНГ, но нам очень нравятся украинцы. У них есть особенный дух – они берутся за что-то и с энтузиазмом делают это! И свидетельством тому, что даже в советское время Украина особенно отличалась церквами, которые в силе несли Благую весть. Я думаю, что сейчас мы видим результат тех молитв, которые были совершены в советское время старшим поколением.

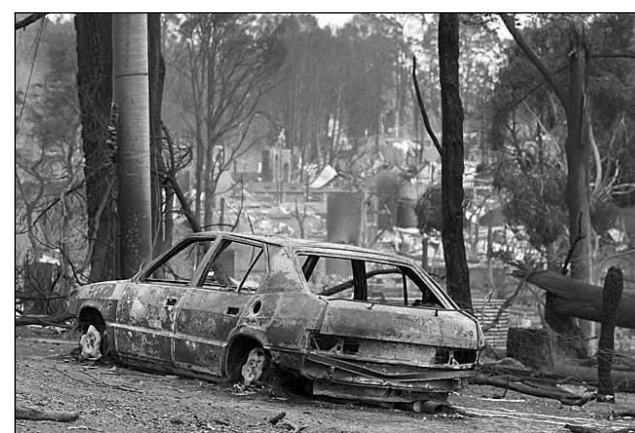
Что касается наших планов, то дети наши выросли, и мы имеем желание и возможность для последующих приездов и проведения семинаров в Украине. И не только с программами "Ключи жизни", но и со служениями благовествования, так как я чувствую к этому призвание. Нужна Божья воля и наличие финансов.

– **Чем является для вас Семинария? Как начало, как база, как поддержка, как сотрудник?**

– Когда я впервые посетил Семинарию, я почувствовал, что вошел в чье-то видение. Мне нравится то видение, которое есть у окружающих людей по отношению к УЕСБ. В прошлом году нам удалось сотрудничать с Семинарией в приобретении мультифункционального устройства для изготовления учебных материалов для семинаров. Ввиду мирового финансового кризиса, который коснулся и Австралии, мы молимся и ищем пути продолжения развития сотрудничества с УЕСБ. Предстоящий Лозаннский Конгресс – тоже возможная сфера сотрудничества, над которой мы размышляем сегодня.

– **Через несколько дней Вы покидаете Украину. С каким чувством уезжаете, и какие пожелания вы оставляете?**

Есть один очень печальный момент в служении миссионера – каждый раз прощаться с людьми, но есть и радостный – это возвращение. За последние десять лет нам очень часто приходилось переживать расставания, и я жду того момента, когда мы все встретимся для общения в вечности. Австралия страдает от пожаров. Молитесь за нас.

Австралия в огне

Цель проекта: Оздоровление более 500 детей и подростков в христианских лагерях, до 30% которых воспитанники школ – интернатов и неблагополучных семей.

Пути достижения:

Развитие молитвенной сети, из желающих стоять в проломе за детей и подростков во имя их спасения верой во Христа, исполнения Духом Святым и служения Богу, во имя созидания Его Церкви и Его Царства. Проведение обучающего семинара для руководителей и воспитателей лагерей по утвержденной программе. Организация лагерей во имя служения (а) детям пастырей, (б) детям членов церкви и прихожан, (в)

Проект "Лето-2009"

"недостигнутым или потерянным" детям.

Участники проекта:

1. Благотворительный центр "Открытое сердце" в Озадовке;
2. Благотворительный центр "Вифания" в Поляне;
3. Благотворительный центр "Сердце-180" в Пуща-Водице;
4. Молодежный лагерь в Донецкой области;
5. Дневной лагерь при церкви ХЕВ "Благодать" в Киеве.

Координатор проекта: Канцелярия Союза Свободных Церквей ХЕВ Украины. Путевку-

приглашение можно заказать и приобрести в канцелярии ССЦХЕВУ в Киеве или Объединений по регионам.

Расписание на 1 марта 2009 г.:

№1. 29 июня – 5 июля. Обучающий тренинг №1 в Пуща-Водице под руководством Лесли Мастерс, миссионера из США.
№2. 6–12 июля. Детский лагерь в Озадовке (100 путевок для детей 7–12 лет).

№3. 14–20 июля. Подростковый лагерь в Озадовке (100 путевок для детей от 12 до 16 лет).

№4. 1–8 августа. Семейный лагерь в Озадовке (до 50 семей минимум с одним ребенком и одним из родителей). Служение душепастыря на протяжении всего лагеря и специальная спортивная программа для детей.

№5. 9–16 августа. Обучающий тренинг №2 в Пуща-Водице и три дня дневного лагеря для детей. Первая смена лагеря для 50-ти детей (от 6 до 16 лет) служителей церкви.

№6. 18–24 августа. Вторая смена лагеря в Пуща-Водице для 50-ти детей (от 6 до 16 лет) служителей церкви. В программе: "Путешествие в мир Библии" – "Путешествие в мир природы" – "Путешествие по Киеву" – и т.д.

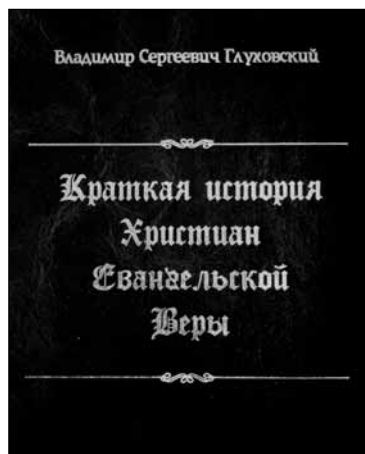
№7. сентябрь–декабрь. Семейные лагеря (7 дней) в Поляне. Служение душепастыря на протяжении всего лагеря; увлекательные путешествия и экскурсии, сауна и спортивные мероприятия включены в стоимость путевки.

В.С. ГЛУХОВСКИЙ
Но вы примите силу. – Кременчук: Христианская Заря, 2005. – 80 с.

В данной книге собраны три работы В.С. Глуховского, в которых он излагает библейское понимание Троицы и предназначение даров Духа Святого. В вопросах, приведенных в конце основной части, автор приглашает к дискуссии по этим темам. В приложении рассматривается вопрос о причастии.

В.С. ГЛУХОВСКИЙ
Краткая история христиан евангельской веры. – К.: Основа, 2006. – 528 с.

В этой книге кратко рассмотрена история Церкви от Христа до наших дней. Освещены истоки церкви ХЕВ пятидесятников и её развитие на протяжении XX века. Также подаются выдержки из вероучения церкви ХЕВ пятидесятников первой половины

Новинки христианских изданий

XX века и в наши дни. Для удобства читателей, в конце книги предоставлен список архивных документов, копии которых используются в тексте.

В.С. ГЛУХОВСКИЙ
Мои воспоминания. – К.: Основа, 2008. – 152 с.

Произведение В.С. Глуховского "Мои воспоминания" является логическим продолжением его книги "Краткая история христиан евангельской веры", изданной в 2006 году. Это взгляд на историю церкви XX столетия сквозь призму жизни автора.

В.С. Глуховский делится своим богатым опытом служения Господу среди гонений со стороны коммунистических властей, а также в среде внутрицерковных взаимоотношений.

Книга рассчитана на широкий круг читателей и является ярким повествованием о жизни верующих того времени.

В.С. ГЛУХОВСКИЙ
Советы пастырям и проповедникам. – К.: Основа, 2009. – 72 с.

Книга В.С. Глуховского "Советы пастырям и проповедникам" предназначена для духовных

наставников в помощь в деле служения Господу.

В ней автор делится своим богатым опытом служения Богу. Он затрагивает ряд духовных вопросов по исследованию Священного Писания, поднимает насущные для христиан нашего времени темы.

С.Л. ФЛЮГРАНТ
Комментарии к пастырским посланиям. – К.: Украинская Евангельская Семинария Богословия, 2007. – 96 с.

Данные комментарии к пастырским посланиям к Тимофею и Титу интересны тем, что их автор, Сергей Флюгрант, четко и

ясно объясняет значение как отрывка в целом, так и каждого стиха в отдельности. Он уделил особое внимание изучению контекста каждого послания для того, чтобы правильно истолковать каждый трудный для понимания отрывок. Автору хорошо знаком исторический контекст написания данных посланий с их историческими реалиями. Все, кто прочитают эту книгу, несомненно, получат назидание в вере, поскольку многие принципы и советы апостола Павла своим ученикам станут для них ясными и понятными, а значит, и применимыми в жизни и служении.

К концу весны 2009 года также ожидается публикация новой книги под названием "Как читать Библию, не искажая её смысла?"

П.М. ЗАЛІЗНИЙ
Світло Євангельської ниви. – Вінниця: ДП "Державна картографічна фабрика", 2009. – 192 с.

Книга "Світло Євангельської ниви" є результатом невтомної багаторічної праці Єпископа Житомирської та Вінницької областей СЦХЕВУ – Петра Залізного. За основу книги взяті проповіді, які впродовж багатьох років публікувалися на шпальтах часопису "Євангельська нива". Вони розраховані не тільки на осередки віруючих, а загалом є повчальними

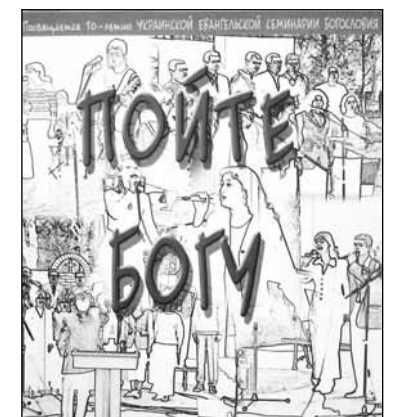
і доступними широкому загалу читачів.

Тимофей КОЛМОГОРОВ
"Коснись..."

Представляем вашему вниманию музыкальный диск, состоящий из 10 авторских песен талантливого поэта, композитора и исполнителя Тимофея Колмогорова.

Украинская Евангельская Семинария Богословия
"Пойте Богу"

Рады представить вам музыкальный диск, посвященный 10-летнему юбилею Украинской Евангельской Семинарии Богословия. В него вошли 10 авторских композиций, а также 4 музыкальные фонограммы.

ПО ВОПРОСАМ ПРИОБРЕТЕНИЯ МАТЕРИАЛОВ ОБРАЩАЙТЕСЬ В КАНЦЕЛЯРИЮ ССЦХЕВУ:

ТЕЛ. 044-431-90-77

Засновник і видавець:
Союз Вільних Церков ХЕВ України

Редакційна колегія:
Рада Єпископів Союзу Вільних Церков ХЕВ України

Головний редактор:
Василь Ф. Райчинець

Відповідальний редактор:
Анатолій В. Глуховський

Виконавець:
Алла В. Стефанюк

Відділ розповсюдження:
Канцелярія Союзу Вільних Церков ХЕВ України

Завідуючий справами канцелярії:
Юхим Ш. Фінгерман

Адміністративний секретар:
Марина С. Стеценко
e-mail: office@ufcu.com.ua
W EB: www.ufcu.com.ua

тел.: +38 (044) 431-90-77
факс: +38 (044) 431-90-77
моб. тел. +380-067-402-02-27

Поштова адреса:
а/я – 83, Київ, 04128, Україна

Адреса канцелярії:
вул. Гамарника, 57,

м. Київ, Пуща-Водиця
Друкується на пожертви читачів

Наклад: 2000 примірників

Друкується мовою оригіналу
За зміст та достовірність інформації несе її автор